

або припинення. Пленум Верховного суду України в зазначеній Постанові вказує на те, що дії учасника групового зґвалтування належить кваліфікувати за ч.3 ст.152 КК України і в тому разі, коли інша особа, яка не вчинила і не мала наміру вчинити статевий акт, але безпосередньо застосовувала фізичне насильство, погрожувала його застосуванням чи довела потерпілу особу до безпорадного стану шляхом уведення в її організм проти її волі наркотичних засобів, психотропних, отруйних, сильнодіючих речовин з метою зґвалтування її іншою особою, повинні розглядатися як співвиконавство у цьому злочині. Дії таких співвиконавців визнаються вчиненими групою осіб і кваліфікуються без посилання на статтю 27 КК України.

У разі, коли із групи осіб, які вчинили зґвалтування, лише одна особа є суб'єктом злочину, а решта осіб внаслідок неосудності або у зв'язку з недосягненням віку, з якого може наставати кримінальна відповідальність, чи з інших підстав не можуть бути суб'єктами злочину, дії винної особи, яка за таких обставин притягується до кримінальної відповідальності, не можна розглядати як вчинення злочину групою осіб.

Отже, вчинення зґвалтування групою осіб вимагає наявності двох умов:

а) участь у вчиненні злочину двох або більше осіб, що діють як виконавці, за умови, що ці особи є осудними й досягли віку кримінальної відповідальності;

б) узгодженість дій учасників групи щодо потерпілої особи.

Профілактика правопорушень неповнолітніх

Свиридюк С.М., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Расцька Л.В.*

Злочинність серед неповнолітніх сьогодні є домінуючою серед вчинених злочинів взагалі, оскільки на шлях злочинності неповнолітня особа ступає у віці від 14-18 років, даний період життя є важливим стартом у майбутнє. Тому боротьба зі злочинністю серед неповнолітніх є пріоритетним завданням всього суспільства [1]. Частка злочинів неповнолітніх у загальній злочинності становить 10 %. [2].

За 2014 рік зафіксовано 4,9 тис. правопорушень скоєних неповнолітніми або за їх участю.

Розглядаючи проблему злочинності серед неповнолітніх сьогодні необхідно виділити сукупність обставин та факторів, що сприяють її збільшенню. Їх дуже багато. Але одним з основних цих факторів неодмінно є сім'ї, в якій виховуються майбутні правопорушники і злочинці. Існують такі сім'ї, де дітям ще з дитячого садка приділяють недостатньо уваги, закривають очі на їх погану поведінку, безвідповідальне ставлення до оточуючого світу та людей, заохочують їх розбещеність та примхи, сприяють набуттю ними поганих звичок.

Другим фактором є безцензурний показ кіно та відеофільмів, які своїм змістом провокують молодь до імітації поведінки «героїв» кривавих та насильницьких стрічок, порнофільмів тощо. Профілактика правопорушень неповнолітніх є передусім проблемою педагогічною, бо вона пов'язана з

вирішенням певного кола виховних завдань [3].

Щодо заходів загальносоціального запобігання злочинності неповнолітніх належать дії, спрямовані на підвищення соціального захисту сімей з дітьми, збільшення матеріальної допомоги дітям-сиротам і дітям-інвалідам, реформування освітніх закладів, належне фінансове забезпечення праці вчителів і вихователів. Вони націлені на зменшення протиріч і стабілізацію соціально-економічних, політичних, морально-психологічних, правових відносин у державі і суспільстві. Значну запобіжну роль можуть виконувати школи, центри юнацької творчості, спортивні гуртки і секції, що організовують дозвілля підлітків. Слід звернути увагу на можливості громадських організацій (екологічних, просвітницьких) у протидії злочинності неповнолітніх.

До спеціально-кримінологічного запобігання потрібно віднести дії (розраховані як на всіх неповнолітніх, так і на їх окремі групи), спрямовані на зменшення негативного впливу криміногенних чинників, а також заходи, скеровані на конкретних осіб з девіантною або злочинною поведінкою з метою недопущення виникнення антисуспільної мотивації.

Суб'єкти запобігання злочинності неповнолітніх, які, головним чином, займаються індивідуальним запобіганням злочинності, можуть застосовувати різні форми залучення окремих осіб до наступних програм:

освітніх профілактичних програм. Головна їх мета – поліпшення практичного виховання дітей, яке повинно призвести до покращення їхньої поведінки;

програм запобігання злочинності неповнолітніх, спрямованих на поліпшення молодіжного дозвілля.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України: редакція від 2 січня 2015 р. //Відомості Верховної Ради (ВВР).-2003.-№№40-44.-ст. 356.
2. Експрес-інформації МВС про стан злочинності в Україні за 12 місяців 2006/2007 р.
3. Медичкий І.Б.:автореферат»Вплив соціальних факторів на злочинність в умовах становлення незалежної Української держави»: Київ. нац. ун-т внутр. справ. - К., 2007. - 20 с.

Обставини, що підлягають з'ясуванню під час розслідування шахрайства з фінансовими ресурсами

Трач С.С., здобувач наукової лабораторії з проблем досудового розслідування НАВС

У процесі становлення нових ринкових відносин і зміни форм власності виникає нова ситуація. Суворо ієрархічна адміністративно-командна система й побудоване на її підґрунті централізоване планове господарювання перетворилися на відносно вільну від регулювання галузь. У банківській системі було знято державну монополію, проведено її реформування. Розширення сфери банківських послуг, збільшення кількості комерційних банків супроводжуються втратою жорсткого адміністративного контролю за проведенням банківського кредитування. Цим структурам було дозволено надавати кредити з урахуванням у роботі з клієнтами власних інтересів, не обмежуючи таку діяльність чітко визначеними контрольованими межами [1, с. 230]. Таке становище у